

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hvis ikke jeg får forlænget taletid, må nogle undskylde, at jeg ikke kommer ind på deres spørgsmål.

Jeg vil gerne begynde med det, som hr. Bent Bøgsted kom frem med. Det er sådan, at da aftalen om fredspligten blev indgået i 1905 med den norm, som er grundlaget for det arbejdsretslige system og for, at overenskomster overholdes, var man i en situation, hvor man ikke kunne styre de uorganiserede arbejdsgivere. Derfor sagde man, at det eneste brugelige værn var, at arbejdstagerne kunne gøre krav på at få en forhandlingsret, og det vil med andre ord sige, at hvis man ikke havde gjort opmærksom på det, kunne de mennesker komme til at leve under nogle usle forhold.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der er mange, der har prøvet at sige, at eksklusivaftaler er opstået i SiD's tid. Det er de langt fra. SiD havde overhovedet ingen styrke, dengang aftalen blev indgået. Hvis vi går tilbage til 1905, kæmpede de sådan set bravt rundtomkring for at få deres aftalesystem til at fungere, men aftalen var et værn, så man ikke undergravede de indgåede overenskomster.

Hvis man skal kalde sig et arbejderparti, som hr. Bent Bøgsted en gang imellem prøver at give udtryk for, at Dansk Folkeparti er, er der i hvert fald meget, man kommer til at revidere. Den galej, man er hoppet om bord i her, kan i hvert fald kun føre til uro og ustabilitet på arbejdsmarkedet, men det er måske det, man forstår ved et moderne arbejderparti.

Kl. 10.25

Hr. Lars Barfoed spurgte, om det er en styrke for demokratiet, at man skal være medlem af en bestemt organisation. Jeg mener, vi har fået disse ting klargjort gennem tiden, så der ikke er nogen, der tvinges ind i noget forhold. Hvis man er på en arbejdsplads, og der indgås en eksklusiv-aftale for denne arbejdsplads, fordi man skal styre en uorganiseret arbejdsgiver, er det sådan, at de ansatte, som ikke er medlem af den pågældende organisation, som har forhandlingsretten, selvfølgelig har lov til at bevare deres medlemskab. Der er ingen, der bliver tvunget til noget, og når vi ved, at der kun er tale om ca. 230.000, som det er blevet nævnt, kan det jo ikke være sådan, at der ikke er plads til dem ude på det øvrige arbejdsmarked.

Derfor mener jeg også, at der er megen hulahed i den tale, der leveres her fra Folketingets ta-

lerstol i kampen mod eksklusivaftalerne. De er et værn, og det er dét, det handler om. Det er et værn, for at uorganiserede arbejdsgivere ikke kan undergrave organiserede arbejdsgivere.

Og så blev der stillet det spørgsmål, om det ikke er en kendsgerning, at der er lige så gode vilkår rundtomkring i Norden og det øvrige Europa. Jamen de har altså nogle andre modeller, og jeg har ikke set noget bud på nogen anden model end den danske. Jeg har ikke set noget bud på, om andre modeller vil være en styrkelse for den kontinuitet, den stabilitet og den udvikling, man har på det danske arbejdsmarked. Jeg tror stadig, at vores model er den bedste.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Jens Vibjerg og derefter hr. Ole M. Nielsen og hr. Ole Sohn i anden omgang.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Nu skal jeg jo ikke afgøre, hvem der er mest arbejderparti, Socialdemokratiet eller Dansk Folkeparti, men jeg kan i hvert fald se en væsentlig forskel. Dansk Folkeparti lever og agerer i den verden, vi har i år 2002, og jeg fik bekræftet af hr. Ole Vagn Christensen, at han stadig er 100 år tilbage, hvor man knægtede foreningsfriheden og den personlige frihed.

Men jeg vil godt stiltfærdigt spørge hr. Ole Vagn Christensen: Hvorfor er der ikke kaos de steder, hvor man ikke har eksklusivaftalerne?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Når man kommer op i hr. Ole Vagn Christensens og min alder, kan man godt komme til at tage fejl af århundrederne. Men der er dog ingen af os, der har levet i tre århundreder, vi har kun levet i to, og det var altså ikke i 1990. Det var faktisk i 1899, jeg kan godt historien.

Men vi kommer jo ikke tilbage til 1899, overhovedet ikke. Det er ikke det, det handler om. Jeg anerkender fuldt ud berettigelsen af det, der skete i 1899, men der er bare nogle ting i verden, der er ændret siden 1899, har jeg lagt mærke til, og hvorfor skal vi så fastholde den samme model på området, som vi havde dengang? Dengang var der brug for at afgive noget af sin personlige frihed på solidaritetens alter og for at få brød på bordet, men nu lever vi altså i en helt, helt, helt anden tid, og det er derfor, vi vil have et opgør.